

сойка. После пакъ тръгнаха по едва забележимата пж-течка. Бѣха вече тѣй близу, че рисътъ чуваше шума на падащитѣ капчици роса, когато женската прегризваше нѣкое клонче. Той виждаше мократа ѝ муцуна, какъ повдига горната си устна.

Тѣ достигнаха на два метра отъ скалата. Мжжката сърна неочаквано се спрѣ и тревожно вдигна глава.

Въ сжщия мигъ рисътъ скочи. Съ цѣлата тежестъ на тѣлото си той се стовари върху гърба на сърндака. Дълбокъ ревъ, приличенъ на смъртенъ стонъ, се изтръгна отъ гърдитѣ на животното. То бѣше младо и силно. Докато рисътъ разкжсваше вратнитѣ жили, опитваше се да се изправи на заднитѣ си крака и да свали отъ плещитѣ си хищника. Но при всѣки опитъ падаше на колѣнѣ. Още два, три пжти то изпъшка и се остави...

Отъ разкжсаната му шия рисътъ жадно пиеше неговата кръвь. Той лока дълго време, зажумѣлъ отъ наслада. Тжпата му котешка муцуна и бледо-сивата му гуша се изцапаха отъ кръвьта. Нѣколко капки отъ нея, останали на челото му, блестѣха като дребнички рубини въ чистата свѣтлина на утрото. Първитѣ слнчеви лжчи правѣха кожата на хищника още по-красива, свежа и лъскава.

Преситенъ и доволенъ, той се отдалечи отъ трупа и легна подъ единъ храстъ, да се погрѣе на сутрешното слнце, което бавно се издигаше отъ далечнитѣ пропасти на планината, пълни съ синкави пѣри. Той гледаше какъ леката сутришна мъгла се носи на малки разнищени облачета надъ тъмнозеленитѣ гори, и въ бистритѣ му очи се оглеждаше чистото синкаво небе, което правѣше цвѣта имъ промѣнливъ, като цвѣта на сапфири. Въ тѣхнитѣ зеници горѣха малки разноцвѣтни огънчета. Рисътъ ги свиваше блажено, сякашъ се наслаждаваше отъ красотата на утрото.